

PEDAGÓGUSOK LAPJA

LXX. ÉVFOLYAM
A PEDAGÓGUSOK SZAKSZERVEZETE HÍRLAPJA
ÉS HÍRLEVELE – 2014. DECEMBER 10.
ALAPÍTVÁ: 1945-BEN

12.

EGY TÜNTETÉS MARGÓJÁRA

A Pedagógusok Szakszervezete november 22-i tüntetésének margójára több megjegyzés kívánczik. Először is a köszönet azoknak, akik eljöttek, mert pedagógusként meghallották a hívó szót: túrhetetlen tovább a gyermekszegénység, a gyermekéhezés, meg kell akadályozni, hogy a hatalom az oktatási költségvetéssel olyan betonfalakat húzzon fel, amelyek a szegénységből való kitörés egyetlen lehetőségét, a tanulást teszik eleve lehetetlenné a szegényebb sorsú diákoknak. Külön köszönet jár azoknak, akik pedagógus létükre úgy vállalták a demonstráción való megjelenést, hogy a fejük fölött ott lebegett a sunyi, „természetesen” csak szóban elhangzott fenyegetés, ha tüntetnek, számíthatnak rá, hogy elbocsátják őket.

Köszönet jár azoknak a jövő iránt érzett felelősséggel gondolkodóknak is, akik vállalták, hogy felszólalnak, elmondják a véleményüket minderről, és köszönet jár azoknak is, akik szakmai szervezetektől, szakszervezetektől jöttek, hogy ott létükkel jelezzék a szolidaritásukat, éreztessék és tudassák, a harcban nem vagyunk egyedül. Köszönet jár azoknak is, akik az első, szervezett tüntetést a gyermekszegénység, a gyermekéhezés ellen azért tisztelték meg jelenlétükkel, mert „civilként” ők is túrhetetlennek tartják a legkiszolgáltatottabbak elhagyatottságát, magára maradottságát. Mert ez a tüntetés elsősorban ezzel a céllal hívódott életre, de nem volt kihagyható belőle az a sok-sok igazságtalanság sem, amely a hatalomnak átadott petícióban megfogalmazódott.

Am margóra kívánczik a köszönet ellentéte, a nem köszönet is. Nem köszönet jár azoknak, akiknek nem a rendezvény célja volt a fontos, hanem az, hogy sunyi módon, előre kitérve, de a háttérbe húzódva „meghekkkeljék” a tüntetést. (Csak megjegyzem, ez a józan többségnek köszönhetően nem sikerült!) És itt elsősorban nem azokra a tényekre nem ismerő megtevesztettek gondolok, akik a petíció átadásakor rátamadtak a PSZ elnökére – bár, ami azt illeti, nekik se ártana a gondolkodás iskoláját kijárni –, őket ugyanis csupán a „lötyös indulat” vezérelte az utcára. Ők voltak azok, akiket tájékoztatásuk, ostobaságuk okán könnyű volt felhergelni. A nem köszönet elsősorban azoknak jár, akik megtevesztették őket, megtevesztették a pedagógustársadalmat, sőt a társadalmat is azért, hogy saját rossz döntésüket a magányos szabadságharcos álarcába bújva palástolják.

A nem köszönet azonban legelsősorban azoknak jár ki, akik a hatalom bástyái mögül az „oszd meg és uralkodj” elve alapján sikeresen megosztották a pedagógustársadalmat. Megosztották azzal, hogy a fizetésemelés mézesmadzagját az orruk előtt elhúzva annak egyes rétegeit valóban keresetnövekedéshez juttatták, más, a munkájukhoz ténylegesen nagyobb emberi értéket hozzáadó rétegeitől pedig inkább elvettek, sőt az oktatásban nélkülözhetetlen munkát végzők egy csoportját a bérnövekedés lehetőségéből ki is zárták. Am az a pusztaság tény, hogy mintegy tízezer ember mégis összegyűlt a gyermekszegénység és gyermekéhezés elleni tüntetés zászlaja alatt, azt mutatja, hogy a hatalomnak rendkívül kiszolgáltatott, fű alatt, a suttogó propaganda eszközeivel megfenyegetett pedagógustársadalom a gyermekekért, a diákokért, a kiszolgáltatottakért igenis, még ilyen körülmények között is felemeli a hangját!

Most már december van, Magyarországon a lelkiismeret-nyugtató karácsony hava. A jó szándékú átlagember ilyenkor cipősdobozokat tölt meg rég nem használt plüssállatokkal, miegyébbel, hogy a rászorulóknak adja. Rászorulók. Milyen távolivá válik a fogalom, amit ez a szó takar. Mennyire nem sejjik föl mögötte Petike karikás szeme, Andi szederjes, fázós arccskája, Mónika lyukas cipője, Ádám foltos és szakadt, kinőtt nadrágja.

Pedig, ha a jó szándékú átlagember venné a fáradságot, hogy személyesen is megismerkedjen velük, akkor a maga valójában látná, érezné a reménytelenségre ítélt sorukat.

Am Magyarországon a jó szándékú átlagember is legyint inkább, ez nem az ő ügye. Ennyi ma a szolidaritás Magyarországon. Magyar szolidaritás? Na ez az igazi hungarikum! Olyan, mint Mátyás király ajándéka, van is, meg nincs is.

Gondolkodjunk el ezen, mai magyarok!

Millei Ilona

A TARTALOMBÓL

A dőlőfős pedagógusok tábora

Nem veszi a fáradságot ahhoz sem, hogy egyáltalán megértse a saját helyzetét és az országét. A pedagógusok jelentős része eltelt önnön nagyságától, érinthetetlenségétől, megkérdőjelezhetetlenségétől, diplomája időállóságától. (Szűdi János, jogász)

2

4

Egyenes beszéd a tüntetésről

A magyar kormány nem figyel a pedagógusokra, és semmi jelét nem mutatja annak, hogy párbeszédet kívánna folytatni. Egy reform sem sikeres, ha tanárok nem érzik azt magukénak. (Martin Rømer, az ETUCE főtákarja)

A játék nem játék

Még az a gyerek is fogékony rá, hogy egy társadalmi dilemmát játékelmélet formájában megta-pasztaljon, azzal szembesüljön, amelyik egyébként mondjuk a Pitagorasz-tételnél már feladja a matematikát. (Dr. Szabó György, fizikus)

6

9

Elegendhetetlen a közoktatás támogatásának növelése

Az MTA közfeladatának megfelelően kész szakmai támogatást nyújtani a jogalkotóknak ahhoz, hogy az oktatás finanszírozását illetően a tudományos szempontokat is figyelembe véve felelős döntések szülessenek. (Lovász László, az MTA elnöke)

Gyermekjogok nagyító alatt

Meggyőződésünk, hogy a nevelésügyi kérdései nem választhatók el a gyermekjogi kérdésektől. Ez jelenik meg akkor, amikor társaságunk állást foglal általános nevelési-oktatási kérdésekkel, konkrét állami intézkedésekkel kapcsolatban. (MPT)

11

12

A jogok tisztelete az út a felelősségvállaláshoz

Magyarországon 1995 óta zéró tolerancia van érvényben a gyermekekkel szembeni erőszak minden formájával szemben. Ennek ellenére a válaszadók 44 százaléka, tehát közel minden második gyerek gondolja úgy, hogy egy pofon, vagy ha megütik, nem számít erőszaknak.

A háromkirályok ajándéka

A többnyire O. Henry néven publikáló William Sydney Porter a XX. század elejének egyik legnépszerűbb amerikai elbeszélője volt. A háromkirályok ajándéka című novellájának részleteivel kívánunk minden kedves olvasónknak kellemes karácsonyi ünnepeket és boldog új évet!

14

16

Tisztelt megjelentek!

A köznevelési rendszer átalakítása az utolsó állomásához érkezett! Azért vagyunk itt, hogy ne hagyjuk! Azért vagyunk itt, mert mi tudjuk, hogy mi az igazság! Azért vagyunk itt, hogy még egyszer figyelmeztessük a kormányt, nem hagyjuk gyermekeink, az ország jövőjét tönkretenni! (Galló Istvánné, a PSZ elnöke)